

inni í vegginn þar sem áður höfðu sjálfsagt verið gluggar, kannski með strábrigðum fyrir á nóttunni eins og gluggarnir í Botni, og hallaði sér út. Hæðirnar risu og hnigu eins og myrkur, krappur sjór; — hvergi sást þorp, ekki svo mikið sem rústir. Neðan við hann svignaði veggurinn, mikill og dökkur, úr auglýn; það sást ekki hvar hann nam við jörð fyrir trjánnum niðri fyrir. Hann mundi söguna gömlu og leikinn, sem þau léku í rústunum í Botni. „Nó byggði sér bát. Byggði hvernig bát? Bát handa öllum bændunum og Birgi litla líka. Bara handa bændunum? — Bændunum og björnunum og börnunum og Birgi litla líka . .”

Eitthvað brast með háu syngjandi hljóði, síðan kom langdregið andvarp. Hann snéri sér við og sá að Þriðji var að fást við annan haug, þann næststærsta í salnum. Hann hafði fundið langan kassa, fullan með hvíta aflanga kubba og þegar hann kom við þá, kvað við hljóð, hvert sinn ofurlítið öðruvísi en áður; en þegar hann snerti þá öðru sinni, þöggðu þeir. Annar gróf í hauginn í von um nýjan fjársjóð, en fann ekki nema ryðgaðan vír sem reif á honum hendurnar. Það höfðust ekki fleiri hljóð úr kassanum, og enginn komst nokkurn tíma að því hvers vegna hann söng við þeim í fyrstu.

VI

Höfðu þau nokkurn tíma lifað svo langan dag, jafnvel um hásumar? Vitanlega var sólargangur lengri þarna uppi; þau vissu ekki, að þegar var tekið að skyggja í skóginum og dölunum í neðra. Þau geystust niður löng þröng göng í húsínu, hrasandi á ósléttu gólfínu; Lísu kom á eftir og fór sér hægt til að missa ekki niður dótið úr pilsínu sínu. Beggja vegna við göngin voru herbergi sem hvert um sig mundi rúma heila fjölskyldu úr Botni; þar inni var ryðgað og beyglað rimlaverk sem þau skildu ekki til hvers væri ætlað. Svo tók við annar salur, þar sem engar súlur voru; en þar var djúp ferhyrnd gróf í gólfíð, lögð lituðum hellum;

botninum hallaði svo hún var tíu feta djúp í annan endann, en hinn svo grunnur, að þau gátu hoppað niður af barminum, niður í laufskafana og kvistina sem haustvindar höfðu feykt þangað; — og alls staðar var fugladritur eins og óhreinn snjór.

Í þriðja salnum rak þau í rokastanz; þar rákust þau allt í einu á fimm önnur börn beint fyrir framan sig, sem mændu á þau, í bútum og tætlum, hálfu andlit, klofið höfuð eins og eftir slátrunarhníf, hné sem var laust við fótinn sem það fylgdi. Þau stöðu á okunnu börnin. Þriðji steytti hnefann ögrandi; samstundis hóf eitt þeirra hnefa á móti. Það lá við að lysti í bardaga; það var léttir að finna óvin að berjast við í þessum tómheimi; þau fetuðu sig áfram eins og grimmir kettir. Lísu fór síðust, og á móti henni kom önnur litil stúlka, sem líka var með ránsfeng í pilsínu sínu og sams konar skorun neðan í kviðinn, en grænleit valbrá á andlitinu og annað augað vantaði. Okunnu börnin hreyfðu bæði hendur og fætur, en stóð samt kyrr upp við vegginn; skyndilega nam nef við nef; og samt var ekkert þar nema kaldur, sléttur veggurinn. Þau hörfuðu undan, færðu sig aftur nær og hörfuðu undan; ekkert þeirra skildi þetta. Svo þau sögðu ekki eitt einasta orð um þetta fyrirbæri, voru ein um furðu sína á leiðinni niður stigann niður á næstu hæð. Þar stöldruðu þau aftur hlerandi og skimandi, skrækur raddir þeirra hið eina sem rauf þögnina; en þau öttuðust myrkrið, þar sem fjallið byrgði allt ljós úti svo þau hlupu áfram, með ögrandi hrópum, niður löng göngin þar sem sólin náði að skína inn, unz þau staðnæmdust í tröppunum sem lágu upp í dagsbirtuna uppi fyrir þar sem reykháfurin stóðu.

„Við skulum fara heim,” sagði Þriðji. „Annars verður komið myrkur.”

„Hver er huglaus núna?” spurði Þriðji.

„Þetta er bara hús. Þó það sé stórt, þá er það bara hús.”

„Það er ekki hús,” sagði Pétur; og þau sneru sér öll í senn

að honum með sömu spurninguna í augunum.

„Hvað meinarðu með að það sé ekki hús?” spurði Annar.

„Það er skip,” sagði Pétur.

„Þú ert galinn. Hvaða skip heldurðu sé svona stórt?”

„Hvaða hús heldurðu sé svona stórt? spurði Lísu.

„Hvað er skip að gera hátt uppi í fjöllum? Hvaða skip hefur reykt háfa? Til hvers er allt þetta dót í skipi? Hvaða skip er með herbergjum og heilum söllum?” Þau grýttu að honum spurningunum eins og steinvölum, svo hann hann kæmi til sjálfs sín aftur.

„Þetta er skipið sem Nó átti,” sagði Pétur.

„Þú ert vitlaus,” sagði Þriðji. „Nó er bara leikur. Það var aldrei neinn Nó til.”

„Hvernig getum við vitað það? Kannski dó hann fyrir mörg hundruð árum síðan. Og hann þurfti búr undir allar skepnurnar, sem hann hafði með sér? — Kannski þetta séu ekki herbergi sem við sáum; kannski það séu búr.”

„En gryfjan í gólfíð?” spurði Lísu. „Til hvers var hún?”

„Ég var einmitt að hugsa um það. Kannski það sé vatnsgeymir. Einhvers staðar varð hann að hafa vatnaskötuna og alla froskana.”

„Eg trúir því ekki,” sagði Þriðji. „Hvernig ætti skip að komast hingað upp alla leið?”

„Hvernig ætti svona stórt hús að komast hingað? Þú kannt söguna. Það flaut hingað. Svo sjatnaði flóðið og skipið varð eftir.”

„Var Botn þá einhvern tíma á sjávarbotni?” spurði Lísu gapandi af undrun. Hún klóraði sér á rassinum sem var hruflaður af grjóti og þyrnum og ataður fugladrit.

„Botn var ekki til. Það er svo langt síðan þetta var . .”

„Þetta gæti verið rétt,” sagði Annar. Þriðji sagði ekki neitt; hann hélt áfram upp stigann upp á þakið; Pétur fylgdi fljótt eftir og komst fram fyrir hann. Sólina bar við hæðirnar í fjarska sem voru eins og öldufaldar; — enginn sýndist til í heiminum nema þau ein. Reykháfurinn, sem gnæfði himinhátt yfir þeim, varp-